

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy, ngày 03/09/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 996

“VƯỢT QUA ĐƯỢC KHẢO NGHIỆM CỦA HOÀN CẢNH LÀ TU HÀNH”

Chúng ta tu hành mà chúng ta không vượt qua được khảo nghiệm của hoàn cảnh thì chúng ta tu hành chưa có công phu. Người xưa nói: **“*Trải sự luyện tâm*”**. Chúng ta chưa trải qua được hoàn cảnh khó khăn thì chúng ta chưa biết tâm mình ở chừng mực nào.

Nếu chúng ta tu hành có công phu thì chúng ta hiểu rõ chân tướng của nhân quả báo ứng, trong thuận cảnh chúng ta không sinh tâm yêu thích, trong nghịch cảnh chúng ta không sinh tâm chán ghét. Chúng ta biết rõ mình tự làm tự chịu. Chúng ta vượt qua sự khảo nghiệm của hoàn cảnh thì đó chính là tu hành. Nếu chúng ta chỉ ở trong bốn bức tường, chúng ta tưởng rằng chúng ta tu hành có công phu rồi nhưng khi gặp cảnh thì chúng ta vẫn phiền não, khổ đau. Nhiều người cho rằng đó là do pháp tu, hoàn cảnh tu có vấn đề mà họ không biết vấn đề là ở chính mình.

Hòa Thượng nói: **“*Tâm chúng ta thanh tịnh thì trí tuệ của chúng ta sẽ dần hiển lộ. Khi chúng ta có trí tuệ, chúng ta đối diện với hoàn cảnh bên ngoài sẽ không khởi tâm tham, sân, si. Chúng ta nhận biết được rõ ràng tường tận mọi sự, mọi việc. Tất cả đều là nhân trước quả sau.*”** Nhân quả không sót lọt một mảy bụi. Hòa Thượng đã từng nói: **“*Trong vòm trời này không ai có thể chiếm được tiện nghi của ai*”**. Chúng ta không thể chiếm được một cọng rau hay một ngụm nước của người. Tất cả đều là sự vay trả. Chúng ta hiểu rõ điều này thì khi đối diện với hoàn cảnh chúng ta sẽ không dám khởi tâm tham. Chúng ta không khởi tâm tham thì chúng ta sẽ không sân vậy thì chắc chắn chúng ta cũng không si.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta ở trong thuận cảnh không khởi tâm tham, trong nghịch cảnh không khởi tâm sân thì đây gọi là nhất tâm. Đây chính là công phu chân thật*”**. **“*Nhất tâm*”** là nhất tâm bất loạn, tâm chúng ta như nhất, không loạn động, không bị hoàn cảnh chi phối. Hàng ngày, chúng ta tụng được một bộ **“*Kinh Vô Lượng Thọ*”**, lay Phật

được một nghìn lạy thì đó chỉ là tu trên hình tướng. Công phu tu hành chân thật chính là trong thuận cảnh hay nghịch cảnh chúng ta vẫn nhất tâm, chúng ta không bị hoàn cảnh chi phối.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu hành mà chúng ta rời xa cảnh giới bên ngoài thì chúng ta tu ở đâu! Tu hành không thể rời khỏi xã hội, không thể rời khỏi hoàn cảnh nhân sinh. Công phu chân thật phải được rèn luyện từ nơi hoàn cảnh”**. Chúng ta phải có hoàn cảnh để tôi luyện tâm. Nhiều người tu hành ở trên núi cao họ tưởng rằng mình đã xa lìa *“tài, sắc, danh, thực, thù”* nhưng khi gặp cảnh thì họ vẫn bị cám dỗ.

Có một nhà Sư đưa một đứa bé lên núi để cùng tu hành. Sau mười mấy năm, vị Sư nghĩ rằng đứa bé tu hành từ nhỏ thì sẽ không bị ô nhiễm bởi bụi trần. Một hôm, vị Sư đi từ xa về nghe tiếng chuông chùa hôm nay rất lạ. Tiếng chuông không khoan thai, nhịp nhàng như mọi ngày. Vị Sư biết rằng tâm của người học trò đã bị chi phối bởi hoàn cảnh bên ngoài. Sau đó, người học trò nói với Thầy, có một đoàn lên núi tham quan trong đó có một người thiếu nữ rất dễ thương. Dù Sư Thầy đã giải thích nhưng người học trò vẫn tơ vương về người thiếu nữ đó. Một ngày, người học trò nhất quyết xin xuống núi trở về thế tục để tìm cô gái.

Chúng ta tưởng rằng chúng ta xa rời hoàn cảnh thì chúng ta sẽ không bị đắm nhiễm. Nhưng chúng ta đã bị đắm nhiễm từ vô lượng kiếp. *“Tài sắc danh thực thù”*, *“tự tư tự lợi”*, *“tham sân si mạn”* đã có sẵn từ khi chúng ta sinh ra mà không cần phải dạy. Chúng ta đặt hai đứa trẻ sơ sinh nằm cạnh nhau, chúng ta cho đồ một đứa mà không cho đứa bên cạnh thì chúng sẽ dành đồ nhau hoặc đứa trẻ không được nhận đồ sẽ biểu lộ sự không vui.

Chúng ta chưa vượt qua sự khảo nghiệm của hoàn cảnh thì chúng ta chưa biết công phu của chúng ta đến đâu. Khi chúng ta gặp hoàn cảnh là tiền tài, ăn uống, ngủ nghỉ thì chúng ta vẫn sẽ khởi tham. Tối hôm qua tôi ngủ một giấc dài, từ 9 giờ tối đến khi điện thoại reo là 3 giờ 40 phút. Khi điện thoại reo, tôi vẫn có cảm giác là mình vừa mới nằm ngủ. Tôi vẫn muốn ngủ tiếp. Gần 1000 ngày qua tôi luôn đứng giờ tôi chưa từng trể 1 phút. Chỉ cần 1 ngày lơ là thì coi như 1000 ngày qua tôi đã uổng phí! Chúng ta tưởng rằng chúng ta dễ dàng rời xa *“tài, sắc, danh, thực, thù”* nhưng thật ra chúng chỉ thay đổi trạng thái. Đó là lí do vì sao nhiều người tu hành nhưng người có thể tự tại vắng sanh rất ít.

Hòa Thượng nói: **“Công phu tu hành phải từ nơi hoàn cảnh thực tế để trải nghiệm. Điều này giống như chúng ta muốn có một con dao sắc bén thì chúng ta phải mài con dao đó bằng đá bùn”**. Chúng ta không được tôi luyện trong hoàn cảnh thì chúng ta không biết nội

tâm của chúng ta như thế nào. Chúng ta tu hành lâu năm nhưng khi vô thường đến thì chân thay chúng ta cuống cuồng, đầu óc động loạn, chạy đi tìm cầu cứu người.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải vượt qua được khảo nghiệm của xã hội, của hoàn cảnh nhân sinh. Chúng ta tôi luyện được nhất tâm bất loạn thì công phu của chúng ta có thể thành tựu. Tâm thanh tịnh là chân như Phật tính của chúng ta”**. Chân như Phật tính có sẵn, thường hằng trong chúng ta, chúng ta không cần tìm ở bên ngoài. Tâm chúng ta thanh tịnh đến một mức độ nhất định thì chân như, tự tánh sẽ hiển lộ. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ”**. Sự ham ăn, ham ngủ là chỉ do tập nhiễm từ bên ngoài.

Hòa Thượng nói: **“Nhất tâm bất loạn chính là chân như, là Phật tính của chính chúng ta. Trong pháp Đại Thừa thường nói: “Trải sự luyện tâm”. Người niệm Phật chúng ta học Định - Huệ ngay trong đời nhân xử thế tiếp vật hàng ngày. Chúng ta ở ngay trong những hoàn cảnh này tu Thiền, tu Định, tu Huệ”**. Chúng ta ở trong đại tràng thanh tịnh thì tâm chúng ta an ổn nhưng đó chỉ là sự an ổn giả. Trong nghịch cảnh chúng ta không khởi tâm sân hận, trong thuận cảnh chúng ta không khởi tâm tham thì chúng ta có thể tự tại với hoàn cảnh. Nhiều người niệm Phật không thể vãng sanh vì họ **“xúc cảnh sinh tình”**. Khi họ tiếp xúc **“tài, sắc, danh, thực, thù”** thì họ đắm chấp vào đó. Nhiều người đã niệm Phật, nghe pháp mười mấy năm nhưng cũng bỏ niệm Phật. Điều này đáng tiếc vô cùng!

Hòa Thượng nói: **“Pháp tu Tịnh Độ thù thắng hơn tất cả các pháp tu. Trong mấy chục năm qua chính tôi đã thể nghiệm điều này. Pháp tu Tịnh Độ rất vi diệu. Chúng ta có thể tu được trong mọi hoàn cảnh. Trong thuận cảnh mọi người ưa thích chúng ta thì chúng ta vẫn tu nhất tâm, tu tâm thanh tịnh. Trong nghịch cảnh, có người hận, ghét, mắng, muốn đánh chúng ta thì chúng ta vẫn tu nhất tâm bất loạn, chúng ta vẫn khởi được câu “A Di Đà Phật”. Chúng ta không bị chướng ngại bởi hoàn cảnh. Chúng ta tu các pháp môn khác chúng ta sẽ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh bên ngoài. Thí dụ như ban đầu chúng ta tham thiền chúng ta phải tìm nơi yên tĩnh để ngồi thiền. Người niệm Phật thì ở ngay trong hoàn cảnh náo nhiệt tâm chúng ta vẫn khởi được câu “A Di Đà Phật”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có thể không niệm Phật ngoài miệng mà chúng ta niệm trong tâm. Chúng ta đi, đứng, nằm, ngồi đều có thể niệm. Ở trên giường ngủ cũng có thể niệm. Thế nhưng nằm trên giường niệm sẽ có hại cho sức khỏe. Chúng ta có thể niệm thầm hoặc lần tràng hạt để niệm. Hiện tại, thành thật mà nói nếu chúng ta tu hành pháp**

môn khác rất khó. Không phải là các pháp môn khác không tốt mà ngày nay, hoàn cảnh loạn động, đầy cám dỗ nên pháp môn niệm Phật rất thuận tiện, dễ dàng. Có thể nói là người tu pháp môn này không bị hoàn cảnh bên ngoài quấy nhiễu. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói hoàn cảnh bên ngoài giúp chúng ta: “Trải sự luyện tâm”. “Sự” là hoàn cảnh, cảnh giới xung quanh chúng ta. Chúng ta ở trong cảnh giới luyện tâm thanh tịnh. Cảnh giới bên ngoài “động” hay “tĩnh” thì trong tâm chúng ta vẫn khởi câu “A Di Đà Phật”.

Ngày nay, Internet, mạng viễn thông rất dễ làm chúng ta loạn tâm. Chúng ta đi hội họp hay chúng ta ở nơi ồn ào, náo nhiệt nhưng trong tâm chúng ta vẫn có thể khởi câu “A Di Đà Phật” không bị chướng ngại.

Hòa Thượng nói: *“Người học Phật có được Định - Huệ là do họ tu ở ngay trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật hàng ngày. Nếu chúng ta ở trong hoàn cảnh vẫn khởi lên tham sân si mạn, chấp trước thì chúng ta phải biết rằng Phật tính của chúng ta lại mê rồi!”*. Nhiều người rời xa hoàn cảnh để tu hành nhưng khi gặp hoàn cảnh thì tâm họ động loạn. Chúng ta ở ngay trong hoàn cảnh tu hành thì chúng ta đã được trải nghiệm, được rèn luyện.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta có thể thường giữ được Giác mà không Mê thì đây là công phu chân thật. Giác là chúng ta phải tường tận ngay trong từ khởi tâm động niệm của mình. Chúng ta biết được khởi tâm động niệm của chúng ta là “tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, hay “tham sân si mạn”*. Hiện tại, nếu chúng ta có công phu tốt thì khi những ý niệm ác này khởi lên thì chúng ta có thể diệt được chúng ngay. Công phu của chúng ta chưa tốt thì khi những ý niệm này khởi hiện hành thì chúng ta phải nhận ra chúng. Hòa Thượng nói: *“Nếu chúng ta không nhận ra khởi tâm động niệm của chúng ta là “tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, “tham sân si mạn” thì chúng ta giống như người gỗ không có cảm giác. Chúng ta đang mê rất sâu!”*.

Điều này giống như chúng ta phải đặt cảnh báo sớm, khi có vật thể lạ xâm phạm không phận mà chúng ta mới nhận ra thì đã trễ. Chúng ta phải nhận chúng khi chúng ở cách đó vài trăm cây số. Tốc độ của hỏa tiễn nhanh hơn tốc độ âm thanh hơn mười lần. Nhưng tốc độ của ý niệm còn nhanh hơn tốc độ của âm thanh rất nhiều lần. Một ý niệm của chúng ta khởi lên thì ý niệm đó đã trùm khắp pháp giới. Chúng ta tưởng rằng chúng ta khởi lên một niệm ác thì không sao nhưng ý niệm ác của chúng ta cộng hưởng với mạng từ trường ác ở

một nơi nào đó thì giống như giọt nước tràn ly và sẽ gây ra tai họa. Ý niệm thiện của chúng ta cũng cộng hưởng với một một mảng từ trường thiện ở một nơi nào đó để một việc tốt được thực hiện. Ngay trong ý niệm của chúng ta đã tạo ác hay tạo phước. Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta phải thường giữ được Giác mà không Mê. Đây là công phu tu hành chân thật!”**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!